

altså andre, der accepterer de finanspolitiske hensyn.

Under alle omstændigheder blev det understreget i aftalen med Kommunernes Landsforening, at på dagtilbudsområdet var der en mulighed for at fortsætte og videreføre en udbygning. Det blev også henstillet til kommunerne, at de skulle overveje alternative og mindre omkostningskrævende tilbud.

Hr. Villy Søvndal har selv været med til at gennemføre sådanne alternative veje gennem revisionen af bistandsloven i den ny servicelov, hvor der nu er kommet en såkaldt frit valg-ordning, der giver både kommunerne og forældrene nogle flere strenge at spille på. Det tror jeg faktisk også er med til at sørge for, at der kommer flere pladser, således at vi kan opnå, at alle forældre, der gerne vil have passet deres børn, også kan få dem passet.

Op gennem 1990'erne har der været etableret mere end 170.000 flere pladser – det er faktisk ret mange pladser – og i perioden fra 1993 til 1997 har der været en årlig vækst på 26.000 pladser, det vil sige 26.000 flere børn, der kunne blive passet. Man må sige, at hvis det ser ud til, at denne vækst fortsætter, kommer vi med raske skridt nærmere en pasningsgaranti.

Selv om man i nogle kommuner siger, at der faktisk nærmest er over 100 pct.s dækningsgrad, fordi forældrenes forventning om, hvor de vil have passet deres børn, også har ændret sig og er blevet mere og mere præcist rettet mod bestemte institutioner, er det dog 90-100 pct., der må være målningspunktet.

Når det nu er sådan i 1997, at det faktisk ser ud til, at der bliver bygget 20.000 flere pladser, og når prognoserne tyder på, at det samme er tilfældet i 1998, er vi faktisk med raske skridt på vej til at få denne pasningsgaranti. Det er bl.a. takket være den økonomiske aftale, som Kommunernes Landsforening har lavet med regeringen.

Man kan heller ikke uden videre sige det sådan, som det fremgår af spørgsmålet, at flere og flere kommuner opgiver pasningsgarantien. Nogle af de kommuner, der siger, at de har opgivet pasningsgarantien, har faktisk aldrig haft en pasningsgaranti.

Man kan heller ikke bare sige, at det kun er de kommuner, der siger, at de har en pasningsgaranti, der i virkeligheden har det, for mange kommuner vil ikke tilkendegive, at de har en pasningsgaranti, selv om de rent faktisk har det. Og hvorfor vil de ikke det? Det vil de ikke, for-

di de så risikerer, at hvis der er bare ét barn, der venter en uge på at blive passet, falder medierne og forældrene over dem og siger: Kommunen holdt ikke sit løfte, her er jo ikke nogen pasningsgaranti.

Så man kan altså ikke bare slutte ud fra, at kommunerne siger, at de ikke har en pasningsgaranti. De kan faktisk godt i realiteten have det under alle omstændigheder, og derfor handler det selvfølgelig om at se på, i hvor lang tid folk reelt må vente på deres muligheder for at få deres barn passet.

Daginstitutioner og pasningsmuligheder er et kommunalt ansvarsområde, hvor det drejer sig om, at de skal opfylde det behov, der er. Som jeg har sagt, er det også min klare overbevisning, at både de udmeldinger, som regeringen er kommet med, de ting, vi har foretaget os, og kommunernes holdning betyder, at vi er rask på vej til at have en pasningsgaranti, men på et niveau langt over det, vi forestillede os, da vi startede med at tale om pasningsgaranti.

Samtidig er vi heldigvis nu for alvor ved at få gang i en debat om kvaliteten, hvor vi siger, at det altså ikke er nok med mange pladser, vi er også nødt til at have nogle ordentlige pladser. Det havde vi en debat om i Folketinget i 1995, og Folketinget vedtog en dagsorden, der bl.a. handlede om at sikre kvaliteten, og jeg synes sådan set, det er gået meget godt med den debat siden da, også med at få noget til at ske.

Der er blevet nedsat en arbejdsgruppe sammen med Kommunernes Landsforening og nogle af organisationerne på området, der skal rådgive og komme med udspil til, hvordan man kan forbedre kvaliteten, og der synes jeg, det er vigtigt at holde fast i, at kvalitet ikke bare er et spørgsmål om kvadratmeter, det er det selvfølgelig også, men det er også et spørgsmål om, hvordan man udnytter de fysiske rammer, der er, et spørgsmål om det syn, man har på børnene, og et spørgsmål om, hvordan man faktisk behandler børnene i den tid, de er i et dagtilbud.

Arbejdsgruppen er begyndt at komme med udmeldinger til kommunerne om, hvad den mener, der er god kvalitet i den måde, vi passer børnene på, og det er jo meget bemærkelsesværdigt, at det er de pædagogiske organisationer og kommunerne, der i fællesskab kommer med de udmeldinger, og det synes jeg er fantastisk løfterigt.

Det var oprindelig meningen, at den gruppe skulle være en ad hoc-gruppe, altså at den